

Sandhed - del 3 **At krydse tid og rum**

Jeg takker jer alle for den tålmodighed, I udviser, mens vi sammen udforsker sandheden om sandheden. Jeres accept og åbenhed er større, end jeg havde forventet.

Det interessante ved en udveksling gennem det skrevne ord er, at når et menneske er uenigt med et andet, så kan han ikke begynde at råbe op og overdøve andre. Her har vi blot ordene, som de står, og alle stemmer har samme styrke. Det tvinger os til at se på ræsonnementet bag ved ordene. Når vi udveksler meninger to, tre eller fire gange, begynder det, som er nærmest sandheden, at blive tydeligt for de fleste.

Jeg kunne godt lide Glenys' kommentar:

"Her til morgen tænkte jeg på, hvordan vi gør vores liv komplicerede med komplicerede filosofier. Hvis JJ havde stillet et barn de samme spørgsmål, som han stiller os, ville han have fået utvetydige og fornuftige svar, som ville være et barns overvejelser ud fra dets erfaringer og ikke ud fra en eller anden undervisning om emnet. Da jeg var barn, vidste jeg helt nøjagtigt, hvad der var sandhed. Det var først, da jeg blev ældre, at jeg begyndte at tænke på relativ og absolut sandhed."

JJ:

Den udtalelse minder mig om Jesu ord:

"På den tid kom disciplene hen til Jesus og spurgte: 'Hvem er den største i Himmeriget?' Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: 'Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget; og den, der tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig.'" (Matthæus Evangeliet 18:1-5)

"Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det." (Markus Evangeliet 10:15)

"Men Jesus kaldte børnene hen til sig og sagde: 'Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.'" (Lukas Evangeliet 18:16-17)

Jeg tror, du har fat i noget, Glenys. Når man beder et barn om at fortælle sandheden, om det stjal et stykke slik, fører det ikke en stor, indre, filosofisk diskussion om dets egen sandhed og din sandhed eller om relativ og absolut sandhed. Det kender sandheden, og hvis det lyver, så ved det, at det lyver.

Når jeg skriver "din sandhed" og "min sandhed", så er det ikke for at være kritisk over for dem, som bruger denne terminologi. Overordnet har langt de fleste af jer, som bruger den, et godt hjerte og gode intentioner. Der er mange, der frastødes af de ultra religiøse mennesker, som insisterer på, at deres måde og den sandhed, som de underviser i, skal man tro på, og at ikke-troende vil blive knust af en vred Gud. Her foretrækker vi en tolerant holdning, hvor vi ikke fordømmer hinanden. Så når vi præsenterer vores tro og ideer for hinanden, er det med den holdning, at det er helt i orden, at andre ikke accepterer dem.

Hensigterne er gode her, men jeg vil gerne foreslå en lidt anden ordlyd. I stedet for at sige: "Du har

din sandhed, og jeg har min” (og antyde, at de to er modsætninger), kunne vi sige: ”Du har din tro, og jeg har min” eller ”Du ser det på din måde, og jeg ser det på min. Du synes, at du har ret, og det forekommer mig, at jeg har ret i det, jeg siger.” Vi kan være meget præcise med vores ordvalg (en måde at præsentere sandhed på), og stadig være en flink fyr med et åbent sind.

Glenys skriver også:

”Jeg er meget interesseret i Jennifers spørgsmål, om man kan ændre fortiden gennem bøn osv. Er bønnens kraft noget, der rækker ud over tid og rum? Kan man bede for en situation, som fandt sted i fortiden og på en eller anden måde forbedre skaderne fra den?

Jeg kan ikke komme i tanke om en troværdig lærer, som har sagt, at vi kan ændre fortiden, heller ikke gennem bøn. Kan du kommentere, JJ?”

JJ:

Bøn, tanker – man kan ikke ændre fortiden, men virkningerne på grund af fortiden kan ændres, så negativiteten ikke vil have en følelsesmæssig påvirkning på os. Brian gav os en glimrende opskrift på, hvordan vi kan gøre det. Hvis man genser fortiden for sit indre øje og ændrer den gennem visualisering, kan man skabe en mere positiv virkelighed for sig selv i nutiden. Men for at undgå illusion er det vigtigt at indse, at man ikke ændrer fortiden, man ændrer blot virkningerne fra fortiden.

For at forklare sandheden nærmere, så lad os undersøge udtrykket ”punkter i tid og rum”. Husker I, at vi sagde, at Det Evige Nu er som et stort vægmaleri med uendelige billeder, som er sammensat af uendelige pixels, og at enhver pixel er et punkt i tid og rum?

Hvad er et punkt i tid og rum? Det er i virkeligheden 2 punkter, der overlapper hinanden. Det første er et punkt i tiden. For mig lige nu er punktet i tid kl. 22 d. 2. april 1999. Dette punkt i tid forekommer kun én gang i al evighed, og jeg er lige her i det punkt i øjeblikket. Hvor er mit punkt i rummet? Hvis vi kunne se universet som helhed, ville vi se efter Mælkevejen i den struktur. Når vi har fundet den, leder vi i milliarder af solsystemer, indtil vi ser vores sol. Derefter spejder vi rundt mellem planeterne og finder jorden. På jorden opdager vi Amerika, og på dette kontinent finder vi så Idaho og til sidst Boise, så mit hus. I huset befinder jeg mig på nederste etage på mit kontor, hvor jeg sidder på min stol foran computeren og skriver dette. Det er mit punkt i rummet. At sætte de to punkter sammen symboliseres ved to linjer, som danner et kors. Punktet, som de mødes i, er et punkt i tid og rum.

Ethvert punkt i tid og rum i formens verdener er en optegnelse over en begivenhed, der har fundet sted. Et snapshot af denne begivenhed er absolut sand – eller absolut sandhed – eller blot sandheden. Det er en virkelig, sand begivenhed, der kan registreres af bevidstheden.

Hukommelsen kan fordreje begivenheden, men denne forvrængning er lidt som at huske en film lidt forkert. Når du ønsker at genopleve begivenheden, så stik videobåndet ind i maskinen og afslør filmens sande historie.

Et punkt i tid og rum er en optaget begivenhed, som altid vil findes.

Heather vil gerne vide, om filosofien om, at vi kan skabe vores egen virkelighed, er sandhed eller illusion.

Inden for vores egen bevidsthedscirkel har vi magt til at skabe vores egen virkelighed. Enten skaber vi vores egen virkelighed, eller også lader vi en anden gøre det for os. Der er beslutninger, som tages uden for vores egen bevidsthedscirkel, som påvirker vores virkelighed, og som vi ikke kan

kontrollere. Det bedste, man kan gøre med disse påvirkninger fra de højere liv, er at acceptere dem, når man har indset, hvad programmet går ud på.

Mere om relativ sandhed

Jeg vil lige kommentere relativ sandhed for at tydeliggøre noget.

Der findes nogle sande lærere, der har talt om sandhed, som om den er relativ, mens andre inspirerede værker, som fx Et Kursus i Mirakler, taler om sandheden som absolut.

Sandheden er, at sandhed ser ud til at være relativ, men inderst inde er den absolut.

Lad os gå tilbage til det store vægmaleri, vi talte om tidligere. Dette store billede af billeder er sammensat af et uendeligt antal absolutte sande pixels.

Når vi sætter disse pixels sammen, kan vi se et større billede af sandhed, som ikke var tydeligt før. Dette større billede opstår altså, når vi lægger de små stykker sammen. Senere finder vi så ud af, at dette større billede blot er en brik i et endnu større billede, som kan ses, når flere stykker lægges sammen.

Det er lidt ligesom at lægge et puslespil. Hver brik er speciel i farve og form, og den kan kun lægges ét sted. Den kan ikke skifte plads eller ændres. Den passer kun ind ét sted i puslespillet. Hvis man forsøger at bytte rundt på brikkerne og at tvinge dem til at passe ind i sine forudbestemte meninger, så fordrejer man hele det større billede.

Hverken formen eller farven – altså sandheden om brikkerne – kan være forskellig eller relativ i forhold til de forskellige brikker. Hver eneste brik er, hvad den er, uanset om man ser den som en del af hele billedet eller som en enkelt brik. Hver brik er absolut og uforanderlig sandhed.

Det eneste, der er relativt, er at opfattelsen af hele billedet er relativt i forhold til nøjagtigheden, når man lægger brikkerne sammen i rigtig rækkefølge. Når sande lærere taler om relativitet i forhold til sandhed, så er det den slags relativitet, de refererer til.

Det er meget anderledes end det, en del new age guruer siger om relativ sandhed. Nogle af dem mener tilsyneladende, at brikkerne skifter farve, position og form, og at formen på en enkelt brik kan ændre de omkringliggende brikker. De tror også, at det er lige meget, hvor man lægger brikkerne, og at det endelige billede vil blive det samme for alle.

Sandheden er nærmere denne: To mennesker vil aldrig samle et puslespil på nøjagtig samme måde. De færreste vil endog starte med de samme brikker. MEN hvis et intelligent, beslutsomt menneske fortsætter med opgaven, vil han til sidst finde ud af, hvilke brikker der passer hvor, og det store billede vil stå tydeligt og klart på et tidspunkt. Hvis tolv forskellige mennesker samler puslespillet, vil de være forskellige i tidsforbrug og metode, men til slut vil alle brikkerne være lagt på plads på samme måde.

Til sidst vil det ikke være din sandhed og min sandhed - eller din version af billedet og min version – men ét billede som ses gennem sjælens øjne, én sandhed som er absolut og uforanderlig.

Nogle her har nævnt forskellige former for sandhed eller sandhed med lille s og stort S. I virkeligheden findes der kun én sandhed. Sandhed er simpelthen det, som er sandt, eller det som er.

Det er rigtigt, at jeg nævnte, at fakta og principper er to forskellige slags sandhed, men dette ordvalg

er ikke helt nøjagtigt. Jeg havde influenza, da jeg skrev dette, og det var den bedste forklaring, jeg kunne finde på det tidspunkt. Det er mere korrekt at sige, at der findes to metoder at finde sandhed på. Og det er henholdsvis ved at forstå fakta og ved at forstå principper.

Forståelsen af et princip accelererer opdagelsen af sandhed hundrede gange eller mere.

Når sandheden om noget opdages – uanset om det drejer sig om et atom eller den højeste Gud – så er det simpelthen sandt og vil for evigt være det i tid og rum.

Tid og rum er to store entiteter med deres egen bevidsthed og liv, og de har en begyndelse og en afslutning. Tid og rum vil til sidst dø og blive genfødt. Selve sandheden lever i tid og rum og dør og genfødes sammen med disse to store entiteter, men den ødelægges aldrig.

Uden for tid og rum eksisterer sandheden ikke, sådan som vi kender den, men at begynde at overveje, hvordan det må være, er som en snegl, der prøver på at løse relativitetsteorien. Det er meget bedre for os at koncentrere os om at opdage sandheden, som vi forstår den og kan forstå den.

Copyright J. J. Dewey